

POMEMBNO SPOZNAVANJE

Anton Prosen

Pred enajstimi leti, ko sem prevzel urednikovanje naše revije Geodetski vestnik, si nisva ne jaz kot glavni in odgovorni urednik ne izdajatelj revije Zveza geodetov Slovenije (ZGS) postavila visokih ciljev. Pravzaprav smo ped seboj imeli enega samega: kako se organizirati in racionalizirati stroške, da bi obdržali revijo pri življenju, saj se je takrat večji del strokovne javnosti sprijaznil, da ZGS ne bo več zmogla nje-nega finančnega bremena. Kot nadomestilo naj bi občasno pričel izhajati bilten v tiskani in elektronski obliki. Vsi pa se vendarle nismo strinjali s takimi sklepi in predvsem akademska sfera je vztrajala, da revijo poskušamo obdržati. Ker pa človeka ženeta razvoj in napredek, izdajanja nismo samo nadaljevali, temveč smo reviji dali prepoznavno podobo in jo iz številke v številko vsebinsko bogatili. Ko se danes oziram nazaj, pozabljam na slabosti in težave, ki jih je bilo treba premagati, spominjam se le prijetnih in zanimivih doživetij. Verjetno o tem ne bom pisal spominov, saj je pomembno, da živimo za prihodnost in se ne obremenjujemo s preteklostjo.

Ker sem v decembru po zame precej napornih letih urednikovanja funkcijo predal mlajši kolegici Anki, sem najprej začutil veliko olajšanje, ki mu je sledila velika praznina. Pa me ni posebej zaznamovala, saj ste poskrbeli, tako na ZGS kot v mojem nekdanjem delovnem okolju, za presenečenje. Čakalo me je nekaj povsem novih spoznanj. Že nekaj let smo se pogovarjali o nasledniku na položaju urednika, pa je marsikdo podvomil, ali sploh želim predati funkcijo. Jaz sem resno mislil, da se bom z odhodom v pokoj poslovil tudi od te dolžnosti in obveznosti. Pa ni bilo tako in sem delo pač nadaljeval. V ZGS se je zvrstilo kar nekaj predsednikov in sekretark, lepo smo se razumeli, vsi so me pri uredniški politiki podpirali in mi dali veliko svobode, za kar sem se dolžan še enkrat zahvaliti.

Zadnja leta sem velikokrat podvomil o koristnosti lastnih prizadevanj in dela sodelavcev, predvsem sem se spraševal, ali izdajanje revije koristi razvoju stroke, ali revijo kolegice in kolegi sploh berejo itn. Teh dvomov ni več in vesel sem spoznanj, ki sem jih dobil ob predaji uredništva. Najprej na seji Izvršnega odbora ZGS (IO ZGS), ko se mi je predsednik Blaž zahvalil za enajstletno delo in sta mi s sekretarko Erno izročila darilo, dva kozarca za vino iz serije Valenica oblikovalca Oskarja Kogoja. Bilo je ganljivo in spoznal sem, da so predstavniki izdajatelja vseskozi znali ceniti moje delo in trud. Hvala vodstvu ZGS. Ko sem pozneje prebral, da je valovita črta »valovica« starodavno znamenje, ki ponazarja silo in moč, sem bil darila še bolj vesel. V mojih letih človek potrebuje tako silo kot moč. Še enkrat iskrena hvala Erni in Blažu ter vsem članom IO ZGS.

V decembru se je zgodba o predaji uredništva nadaljevala. Vse gradivo in arhiv sem postopoma predal novi urednici Anki. Ni bilo veliko vprašanj in tudi to je spoznanje, da je v mladih moč in pogum. Nobenih dvomov nimam več, z veseljem pričakujem prvo številko, ki jo bo uredila nova urednica.

December je tudi mesec proslavljanja, ocen, zahval in presenečenj, in tokrat sem občutil, da je res tako.

Običaj je, da predstojnik Oddelka za geodezijo FGG ob koncu leta organizira sprejem, namenjen sodelavcem in sodelavkam, ki sodelujejo pri izvedbi študija na oddelku. Povabili so tudi mene, čeprav sem upokojen in torej zunanji sodelavec. Srečanje je predstojnik Bojan izkoristil za zahvalo meni in mojemu uredniškemu delu. Kolegica Mojca je sestavila sliko – mozaik iz platnic vseh 43 številke revije, ki so izšle pod mojim uredniškim vodstvom. Hvala Mojci in kolegom, ki so sodelovali pri oblikovanju darila. Sledilo je še eno presenečenje, predstojnik Bojan in kolegica Alma sta mi v zahvalo podarila tablični računalnik. Zelo sem se ga razveselil in hvala vsem, ki ste mi v priznanje za preteklo delo pri reviji poklonili to res pomembno darilo. Naj povem, da ga pridno uporabljam in sem kar vesten učenec. Zame je pomembno tudi spoznanje, da moje delo in delo sodelavcev ni bilo prezrto. Nekateri ste ga znali ceniti, bilo je tudi nekaj očitkov, to je sedaj pozabljeno in rad se držim pravila, da »nobena stvar ni tako dobra, da ne bi bila lahko boljša«. Tudi konstruktivna kritika je včasih dobrodošla.

Kar nekaj prijateljev me je spraševalo, kaj bom počel sedaj. Še imam veliko načrtov, ne le v zasebnem življenju, tudi na strokovnem področju. Področje, ki sem ga razvijal dolga leta, postaja vse bolj pomembno, tako za razvoj geodetske stroke kot za razvoj države in njenih podeželskih območij. Pred dnevi mi je kolega iz sosednje države napisal: »Lahko vam iskreno rečem, da med sodelavci pri nas uživata ugled, vidim pa tudi, da ste nesebični do mlajših kolegov in cenite njihovo delo, kar je pohvalno.« Novo spoznanje je tudi, da sem bil skozi leta morda premalo pogumen ali celo preskromen. Obljubim, da bom še pomagal in sodeloval pri razvoju stroke, vendar le, če me boste potrebovali in bom k temu povabljen. Sicer res zaupam mlajšim kolegom v stroki in sedaj je pravi trenutek, da se lotimo projektov, ki bi se jih morali postopno lotiti pred desetletji, pa smo jih morda zastavili napačno ali jih sploh nismo speljali. Ker pa ni nikoli prepozno, upam, da bo razvoj stroke v prihodnje temeljil na znanstvenih izsledkih. Zato je še kako pomembno, da ima stroka svojo znanstveno revijo.

Hvala vsem za dobro desetletje sodelovanja in zaupanja, srečno –

Anton Prosen

e-naslov: prosenanton@gmail.com